

Sygn. akt II KK 275/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **Ł. F.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 listopada 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego

z dnia 3 lutego 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do Ł. F. i
przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu
do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z 3 lutego 2010 r., uwzględniając wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k., uznał Ł. F. za winnego tego, że w okresie od 15 do 16 maja 2008 r. dopuścił się oszustwa kredytowego, „będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu pięciu lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy”, to jest przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w

zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., i wymierzył mu za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., karę roku pozbawienia wolności oraz orzekł, na podstawie art. 44 § 2 k.k., przepadek przedmiotu. Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się wobec Ł. F. w dniu 10 lutego 2010 r.

Kasację od wymienionego wyżej wyroku złożył w trybie art. 521 § 1 k.p.k. w całości na korzyść Ł. F. Rzecznik Praw Obywatelskich. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na skazaniu Ł. F. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzeniu mu uzgodnionej kary, mimo że prokuratorski wniosek nie mógł zostać uwzględniony w zakresie przypisania oskarżonemu działania w warunkach recydywy specjalnej zwykłej z art. 64 § 1 k.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do Ł. F. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja z racji swej oczywistej zasadności zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.).

Jedyną z przesłanek przypisania sprawcy działania w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. jest odbycie przez niego co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności przed popełnieniem kolejnego przestępstwa.

W żadnej ze spraw – co wynika z ujawnionych dowodów – w których kary pozbawienia wolności przybrały postać bezwzględną, nie doszło do ich wykonania w stosunku do Ł. F. przed popełnieniem oszustwa kredytowego, to jest przed 16 maja 2008 r. I tak, karę z wyroku z 1 lipca 2005 r., której zarządzenie wykonania nastąpiło w dniu 7 lutego 2008 r., odbył od 29 września 2008 r. do 29 maja 2009 r. (k. 302), karę z wyroku z 26 października 2005 r., której wykonanie zarządzono w dniu 20 listopada 2007 r., odbył od 29 maja 2009 r. do 29 maja 2011 r. (k. 156), natomiast kara z wyroku z 13 listopada 2006 r., której wykonanie zarządzono w dniu 23 kwietnia 2008 r., jest w trakcie wykonywania – od 29 maja 2011 r. do 27 maja 2013 r. (k. 302). Fakt wykonywania wobec Ł. F. kar pozbawienia wolności już po dokonaniu przestępstwa objętego kwestionowanym wyrokiem potwierdza treść pisma Dyrektora Zakładu Karnego (k. 304 – 308). Pozostałymi dwoma wyrokami skazującymi Sądów Rejonowych z 20 września 2007 r. i z 28 lipca 2008 r. orzeczono wobec Ł. F. kary z zastosowaniem dobrodziejstwa określonego w art. 69 k.k.; do zarządzenia wykonania tych kar nie doszło.

Przedstawione dane pozwalają stwierdzić, że Sąd Rejonowy, przez ustalenie, że Ł. F. dopuścił się przestępstwa w warunkach recydywy specjalnej zwykłej z art. 64 § 1 k.k., mimo że brak było ku temu ustawowych przesłanek, dopuścił się rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa wskazanego w kasacji (art. 523 § 1 k.p.k.).

Sąd Rejonowy, redagując opis czynu i ustalając działanie skazanego w warunkach recydywy specjalnej zwykłej, ograniczył się do przytoczenia fragmentu ustawowego sformułowania z art. 64 § 1 k.k. Nie było to *in concreto* wystarczające. Wolno zasadnie przypuszczać, że gdyby sąd właściwy respektował przy redagowaniu zaskarżonego wyroku wymóg dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.), to prawdopodobnie dostrzegłby wadliwość prokuratorskiej propozycji i uniknąłby wskazanych przez autora kasacji uchybień.

Skazanie Ł. F. w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. było rozstrzygnięciem co do winy, a to determinowało rodzaj wydanego przez Sąd Najwyższy orzeczenia po myśli art. 537 § 2 k.p.k. (zob. wyrok SN z 17 stycznia 2012 r., V KK 388/11, LEX nr 1103640).

Rozpoznając ponownie sprawę, sąd właściwy powinien mieć na względzie zarysowane wyżej zapatrywania prawne oraz kierunek zaskarżenia (art. 442 § 3 i 443 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).